

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Ghenadie Nicolaev, Petru Moraru,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului Rusu Roman, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 25 septembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Rusu Roman Leonid, născut la 01 noiembrie 1982, originar din reg. Odesa, Ucraina, domiciliat în mun. Chișinău, or. Cricova, str. Tineretului 16, ap. 9.

Termenul de examinare a cauzei:

1. 27.05.2015-25.09.2015 (*prima instanță*)
2. 22.10.2015-04.12.2015 (*instanța de apel*)
3. 11.02.2016-16.03.2016 (*instanța de recurs*)

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 25 septembrie 2015, Rusu Roman a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal la 7 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, *cauza fiind judecată în procedura prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală*.

S-au încasat de la Rusu Roman în beneficiul statului cheltuielile de judecată în mărime de 1187 lei.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că inculpatul, la data de 08.02.2015, aproximativ la ora 02:50, aflându-se pe terasa barului “Aura”, amplasat pe str. Maria Drăgan 2/2, mun. Chișinău, în urma unui conflict apărut spontan cu Caracaș Ion, din cauza unei domnișoare, intenționat, cu un cuțit de buzunar cu lama de 10,5 cm, care îl avea în posesie, i-a aplicat ultimului o lovitură în regiunea toracică din partea stângă, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 336 din 16.02.2015 prezintă pericol pentru viață, se califică ca vătămare corporală gravă și ca rezultat a survenit decesul victimei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

În susținerea cererii sale, apelantul a invocat următoarele:

- prima instanță în mod contradictoriu a indicat, în partea descriptivă a sentinței, aplicarea prevederilor art. 78 alin. (1) Cod penal, iar conform dispozitivului sentinței i-a aplicat inculpatului pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani și 6 luni, urmând să-i aplice pedeapsa minimă sub formă de închisoare – 6 ani și 8 luni;

- nu au fost reținute circumstanțe care, în opinia apelantului, erau excepționale, respectiv neîntemeiat nu a fost aplicată în privința inculpatului o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de lege;

- pedeapsa ce urma a fi aplicată inculpatului nu a fost redusă, conform art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, în prezența constatării încălcării dreptului inculpatului la apărare, iar drept recompensă pentru această încălcare urmau a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2015, pronunțată integral la 04 ianuarie 2016 apelul declarat a fost respins ca nefondat, fiind menținută sentința.

4.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor de la art. 7, 61, 75 Cod penal și celor de la art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa fiind aplicată inculpatului în limitele legii, iar sentința cuprinde datele privind personalitatea inculpatului, gravitatea infracțiunii și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, chestiuni care au fost luate în considerație la stabilirea pedepsei.

Instanța de apel a constatat că nu există motive pentru aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege sau pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei, întrucât în cauză nu s-au constatat circumstanțe excepționale sau de altă natură, care ar justifica aplicarea art. 79 sau 90 Cod penal.

Colegiul penal a reținut că starea de fapt și de drept în cauză, constatate de prima instanță, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate care, fiind puse la baza condamnării inculpatului, sunt pertinente, utile, concludente și veridice, iar sentința este conformă cerințelor impuse prin prevederile art. 394 alin. (1), (2) și 364¹ alin. (7) Cod de procedură penală.

5. Hotărârile instanțelor de fond și apel sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, la 14 ianuarie 2016, care solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei inculpatului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri,

prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probă de 5 ani.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 9), 12) Cod de procedură penală.

În motivarea cererii sale, recurentul invocă următoarele argumente:

5.1) prima instanță în mod contradictoriu a indicat, în partea descriptivă a sentinței, aplicarea prevederilor art. 78 alin. (1) Cod penal, iar conform dispozitivului sentinței i-a aplicat inculpatului pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani și 6 luni, deși urma să-i aplice inculpatului pedeapsa minimă sub formă de închisoare – 6 ani și 8 luni;

5.2) instanța de fond a reținut infracțiunea săvârșită de inculpat ca fiind una gravă, iar instanța de apel a considerat infracțiunea ca fiind deosebit de gravă;

5.3) în cererea de apel au fost invocate circumstanțe care sunt considerate de recurent drept excepționale – motivul comiterii faptei, determinat de acțiunile provocatoare ale victimei; personalitatea făptuitorului, care a comis pentru prima dată și o singură faptă; caracteristica pozitivă; comportamentul inculpatului după comiterea faptei, contribuind activ la stabilirea circumstanțelor cauzei; căința sinceră și regretele pe care le are cu referire la victimă, însă pe care instanța de apel nu le-a reținut ca excepționale;

5.4) instanța de apel nu s-a expus asupra motivului invocat în apel, și anume că pedeapsa ce urma a fi aplicată inculpatului nu a fost redusă, conform art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, în prezența constatării de către prima instanță a încălcării dreptului inculpatului la apărare, în sentință nefiind indicată, în partea descriptivă, pedeapsa stabilită inculpatului pentru infracțiunea comisă și partea din pedeapsă ce urmează a fi redusă drept compensație pentru repararea prejudiciului moral cauzat.

6. Pe cauză a fost depusă referință de către procuror, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea recursului declarat, din motiv că argumentele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței unei erori de drept, prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar pedeapsa inculpatului a fost stabilită în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, de efectele acestora conform art. 78 Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Cu referire la motivul expus la pct. 5.1, Colegiul penal reține că în sentința primei instanțe s-a făcut referință exclusiv la conținutul prevederii de la art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, fără ca ulterior, în conținutul sentinței, să fie menționată aplicarea prevederii

respective. În acest sens, Colegiul penal menționează că potrivit art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, *în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează: dacă minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, pedeapsa poate fi redusă pînă la acest minim.*

Astfel, din conținutul prevederii expuse reiese că aplicarea acesteia constituie o facultate a instanței de judecată în cadrul operațiunii de individualizare a pedepsei, iar simplul fapt că prima instanță s-a referit la această prevedere, fără ca să se expună asupra aplicării acesteia, nu semnifică că ea se obliga să o aplice. Din aceste considerente, Colegiul penal constată că motivul respectiv este neîntemeiat.

Cu referire la motivul expus la pct. 5.2, Colegiul penal menționează că, conform art. 16 alin. (1) Cod penal, *infracțiuni deosebit de grave se consideră infracțiunile săvârșite cu intenție pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen ce depășește 12 ani și, în contextul dat, infracțiunea săvârșită de inculpat, și anume cea prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal este una deosebit de gravă, or maximul pedepsei stabilite în sancțiune depășește termenul de 12 ani închisoare.*

În sensul celor menționate, Colegiul penal constată că instanța de apel, în decizia adoptată, just a indicat că infracțiunea săvârșită de inculpat este deosebit de gravă, corectând astfel eroarea comisă de prima instanță, care a menționat că infracțiunea este una gravă. Reieșind din cele expuse, Colegiul penal atestă netemeinicia motivului dat.

Cu referire la motivul expus la pct. 5.3, Colegiul penal reține că instanța de apel a considerat justă poziția primei instanțe referitor la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, în partea ce ține de reținerea circumstanțelor invocate de apărare drept fiind atenuante și nu excepționale.

În contextul dat, Colegiul penal menționează că circumstanțe excepționale se consideră astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (grad de invaliditate - I, II (persoana cu dizabilități severe și accentuate), merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră).

În opinia instanței de recurs, circumstanțele invocate de partea apărării nu poartă un caracter excepțional și just au fost reținute de către prima instanță drept atenuante, poziție menținută și de către instanța de apel.

Totodată, Colegiul penal reține ca fiind irelevantă concluzia instanței de apel privind lipsa circumstanțelor excepționale ce ar justifica aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, deoarece conform art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică, iar după cum s-a menționat anterior, infracțiunea săvârșită în cauză este deosebit de gravă.

Cu referire la motivul expus la pct. 5.4, Colegiul penal reține că instanța de fond, la soluționarea chestiunii privind reducerea pedepsei ce urmează a fi aplicată inculpatului pentru lezarea dreptului acestuia la apărare, în cadrul individualizării pedepsei, a aplicat

prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, stabilind inculpatului pedeapsa de 7 ani 6 luni închisoare, aceasta fiind mai aproape de limita minimă prevăzută de sancțiunea art. 145 alin. (1) Cod penal, care, în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, constituie de la 6 ani 8 luni până la 10 ani închisoare.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal constată că instanța de apel, prin menținerea sentinței, în mod implicit a menținut concluziile primei instanțe cu referire la încălcarea dreptului inculpatului la apărare și cele referitoare la individualizarea pedepsei, cu aplicarea art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, instanța de recurs nu atestă careva omisiuni în decizia instanței de apel privitor la expunerea asupra motivelor invocate de apelant, respectiv argumentul indicat de recurent este neîntemeiat.

Concluzionând asupra celor expuse, Colegiul penal reține că argumentele recurentului privitor la existența temeiului pentru recurs, prevăzut de pct. 6 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, sunt neîntemeiate, iar cu referire la indicarea temeiurilor prevăzute la pct. 7), 9), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că recurentul nu a specificat în ce anume constau presupusele erori de drept, indicarea acestor temeiuri fiind declarativă.

Întrucât invocările recurentului nu sunt motivate, iar temei pentru a interveni în soluția instanței de apel, în sensul casării deciziei atacate, nu există, Colegiul penal conchide că recursul înaintat urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului Rusu Roman, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui **Rusu Roman Leonid**, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru